

in 't bezit van vrouw en kinderen, zich zal moeten losscheuren van zijn bestaan.

Maar haar opgewekt karakter doet de zaak ook nog in een ander licht verschijnen. „Misschien” — denkt ze — „is 't allemaal verbeelding en leeft de man jaren en jaren gezond voort. Bovendien, 'k heb leed genoeg en dat van anderen kan er wel buiten blijven!”

Er is veel waarheid in de redeneering van mevrouw Reeze. Haar alleen zijn zonder steun of hulp van een echtgenoot, maakt haar den strijd om 't bestaan zwaar en drukkend, en 't is dan ook lang niet zeker, dat zij haar oude schuld aan den heer Van Voorst zoo glad weg per maand zal afbetalen! Toch zal haar doodelijke vrees voor rechtskundige personen en openlijke schande haar als met zweepslagen voortdrijven tot afdoening, want bitter weinig verwacht ze van de barmhartigheid harer mede-reizigers op den levensweg waar het de godheid „geld” betreft, en dat de heer Van Voorst min of meer aan dezen godsdienst meedoet, is in haar oog zéér zeker. —

En toch, wonder genoeg, blijft het stukje kostbaar papier, zoo zorgvuldig door haar neergelegd, eenigen tijd stil op 't groene kleed. Hij wikt en weegt elk harer woorden. Wat verschil tusschen menschen en menschen. Zou die vrouw nu géén zenuwen hebben? Misschien een ander soort dan zijn Eva.

En 't keurig vrouwebeeld, rijk uitgedoscht in 't laatste, wat de mode geven kan, staat hem klaar voor oogen, dáár naast die ledige stoel, dáár naast die andere vrouw, zoo dood-onnoozel in haar uiterlijk en belangrijke zonden en oppositie bedrijvend tegenover die groote heerscheres, waarvoor bijna elke vrouw zich ootmoedig buigt en iederen gril en zotternij met diep ontzag verdraagt.

Neen, dat doet mevrouw Reeze niet; òf ze staat boven die tyrannie, òf haar financieele toestand gedooft haar 't meedoen niet.

Nu neemt hij 't muntbiljet en tracht de overtollig kleine vouwen weg te krijgen, ontsluit de brandkast en bergt het ter bestemder plaatse.

* * *

't Leven van mijnheer Van Voorst, ongemerkt anders dan vroeger, laat zijn invloed op Eva ruimschoots gevoelen, verhoogt haar zenuwlijden en bevordert het prikkelbare in haar gestel meer dan te veel.

Nu zijn er dagen, dat hij zich ongeschikt gevoelt tot werken en dan volgen er weer een aantal, die sterk gelijken op héél het oude doen van weleer.

Eva begrijpt het niet, en haar enig redmiddel tegenover de telkens terugkeerende malaise van haar man is een nieuwe arts of specialiteit, misschien een badplaats of een kuur, van welken aard dan ook.

Die toestand maakt haar kregel, 't grijpt storend in hun leven, hun plannen en alles.

Maar onveranderd eentonig, met loome, doch stellig vaste schreden gaat het kwaad voort, met onverstoorbare kalmte en zekerheid, sloopen altijd weer en altijd verder.

Met stalen volharding gaat die onzichtbare stofontbindende kracht, langzaam, maar vastberaden, altijd iets nemend en dag voor dag het werk